

NEIŠVENGIAMA
LEMTIS
UZDRAUSTA
MEILE

JULIE KAGAWA

GELEŽIS. LEDAS.
PASMERKTA MEILE.
GELEŽIES FĒJŅŅAI

GELEŽIES KARALIUS

Knygute.lt

Julie Kagawa

GELEŽIES KARALIUS

Pirmas serijos "Geležies Fėjūnai"
romanas

Versta iš: Julie Kagawa, The Iron King, MIRA Books, 2011

© Julie Kagawa, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė Marius Balandis

Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Marius Balandis, vertimas iš anglų kalbos, 2012

© Živilė Adomaitytė, viršelio dizainas, 2013

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

© Emilija Ferevičiūtė, skaitmeninė versija

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

*Skiriu Nikui, Brendonui ir Vilisui. Kad
mums ir toliau sektųsi švaistyti laiką.*

PADĖKOS

Kelias, kurį tenka įveikti norint išleisti knygą, yra ilgas, reikalaujantis daug pastangų, ir aš turiu padėkoti daugeliui žmonių, padėjusių man jį nueiti iki galo. Tėvams – už padrąsinimą siekti savo svajonės, o ne susirasti tikrą darbą. Sesei Kimiko ir svainiui Maikui – kad noriai skaitė baisius pirmuosius knygos apmatų. Savo mokytojai Džulianai Li ir nuostabiems Luisvilio „Žaliosios upės rašytojų“ autoriams, dėstytojams ir studentams. Nuostabiai agentei Lori Maklin – už suteiktą progą, o redaktorei Natašijai Vilson už tai, kad padėjo svajonei išsipildyti. Savo rašymo grupei – už visus kartu praleistus savaitgalius, vargstant prie vienas kito rankraščių, naikinant vienas kito veikėjus ir bandant išrasti dviratį.

O labiausiai noriu padėkoti savo nuostabiam vyrui Nikui už tai, kad buvo mano rašymo partneris, palaikymo komanda, redaktorius, įgarsintojas, korektorius, proto balsas, ir už tai, kad man patekus į aklavietę jis niekada neatsisakydavo pasišnekėti apie kuriamą istoriją, siužetą ar veikėją. Be jo nebūčiau šios knygos parašiusi.

PIRMA DALIS

1 ***Vaiduoklis kompiuteryje***

Prieš dešimt metų, per mano šeštąjį gimtadienį, pradingo tėvas.

Ne, jis mūsų nepaliko. Jeigu būtų palikęs, apie tai būtų pasakę lagaminai ir tušti stalčiai, ir pavėluoti gimtadienio atvirukai su dešimties dolerių kupiūromis viduje. Jeigu būtų mus palikęs, tai reikštų, kad jis buvo nelaimingas su mama ir manimi ir kad kažkur kitur susirado naują meilę. Tačiau tai netiesa. Jis tikrai nenumirė, nes būtume apie tai išgirdę. Nebuvo jokios autoavarijos, jokio kūno, jokios policijos, besisukinėjančios aplink žiaurios žmogžudystės vietą. Viskas nutiko labai ramiai.

Per šeštąjį gimtadienį tėvas nusivedė mane į parką, vieną mano mėgstamiausių to meto vietų. Tai buvo kažin kur esantis nedidelis parkas su bėgimo taku ir ūkanotu, pušimis apaugusiu žaliu tvenkiniu. Mes buvome prie tvenkinio ir šėrėme antis, kai aš išgirdau, kaip už kalvos suskambėjo ledų furgonas. Pradėjau maldauti, kad tėtis nupirktų ledų, jis tik nusi-

juokė, ištiesė man kelis banknotus ir nusiuntė prie furgono.

Tąkart mačiau jį paskutinį kartą.

Vėliau policija išnaršė vietovę ir atrado tik jo batus prie pat vandens. Buvo atsiųsti narai apieškoti tvenkinio, tačiau jis tebuvo trijų metrų gylio ir jie tvenkinio dugne terado šakų ir dumblo. Mano tėvas pradingo be jokio pėdsako.

Paskui daugelį mėnesių sapnuodavau tą patį košmarą: aš stoviu ant kalvos, žvelgiu žemyn ir matau, kaip tėvas eina į tvenkinį. Kai jo galva panyra po vandeniu, išgirstu skambant ledų furgoną – lėta, bauginanti daina, kurios žodžius beveik suprantu. Tačiau kiekvieną kartą mėgindama įsiklausyti aš prabusdavau.

Praėjus visai nedaug laiko nuo tada, kai dingo tėvas, mes su mama persikraustėme į provincijos miestelį Luizianos pelkių viduryje. Mama sakė norinti „pradėti viską iš naujo“, tačiau giliai viduje aš žinojau, kad ji nuo kažko bėga.

Turėjo praeiti dešimt metų, kol aš supratau nuo ko.

AŠ ESU MEGANA ČEIS.

Mažiau nei po dvidešimt keturių valandų

man sukaks šešiolika.

Saldieji šešiolika. Skamba irgi magišškai. Šešiolika – tai tas amžius, kai mergaitės tampa princesėmis, įsimyli, vaikšto į šokius, pokylius ir panašiai. Nesuskaičiuojama daugybė istorijų, dainų ir poemų parašyta apie šį nuostabų amžių, kai mergina suranda savo tikrąją meilę, žvaigždės šviečia tik jai, o gražuolis princas nuneša ją į besileidžiančią saulę.

Nemaniau, kad man taip nutiks.

Tą rytą prieš savo gimtadienį pabudau, išsimaudžiau po dušu ir išrausiau spintą ieškodama, ką apsirengti. Šiaip aš tiesiog būčiau pagriebusi bet kokį švariau atrodantį drabužį nuo grindų, tačiau ši diena ypatinga. Šiandien Skotas Voldronas pagaliau mane pastebės. Norėjau atrodyti tobulai. Be jokios abejonės, mano drabužių spintoje nėra jokių populiarių drabužių. Kitos merginos praleidžia valandas priešais savo spintas verkdamos „Ką man apsirengti?“, o mano stalčiuose tėra trys dalykai: drabužiai iš labdaros, padėvėti drabužiai ir kombinezonai.

Norėčiau, kad mes būtume ne tokie neturtingi. Suprantu, kiaulių auginimas nėra pats romantiškiausias darbas, tačiau manau, kad mama galėtų sau leisti nupirkti man bent jau

vienus gražius džinsus. – Pasišlykštėdama nu-
žvelgiau savo skurdžius drabužius. – *Ką gi, tik-
riausiai teks Skotą pakerėti natūraliu grožiu ir
žavesiu, jeigu tik jam matant visiškai neapsi-
kvailinsiu.*

Galiausiai aš užsitempiau darbinės kelnes,
neutralius žalius marškinėlius ir įsispyriau į
vienintelius nudriskusius sportinius batelius,
tada persibraukiau šepečiu per šviesius plau-
kus. Mano tiesūs ir labai ploni plaukai vėl su-
manė kvailai pasipūsti – atrodžiau, tarsi ką tik
būčiau įkišusi pirštus į šakutės lizdą. Bandy-
dama juos surišti į uodegą pradėjau leistis
laiptais.

Lukas, mano patėvis, sėdėjo prie stalo, gėrė
kavą ir vartė ploną mūsų miestelio laikraštį,
kuris labiau panėšėjo į mokyklos paskalų laik-
raštपालaikį nei į tikrą naujienų šaltinį. Pirmasis
puslapis skelbė: „Patersonų fermoje karvė at-
sivedė veršiuką su penkiomis kojomis“, ma-
nau, mintį pagavote. Itanas, mano ketverių
metų brolis, sėdėjo tėčiui ant kelių, valgė sau-
sainį ir trupino ant Luko kelnių. Vienoje ranko-
je jis gniaužė Flopį, savo mėgstamiausią pliu-
šinį triušį, ir retkarčiais mėgino su juo pasida-
lyti pusryčiais; triušio snukutis buvo aplipęs
trupiniais ir vaisių įdaru.

Itanas – geras vaikas. Jo plaukai rudi ir garbanoti kaip tėčio, tačiau kaip ir aš jis paveldėjo dideles mėlynas mamos akis. Jis vienas iš tų vaikų, prie kurių paūbauti sustoja senutės, o nepažįstamieji šypsosi ir mojuoja iš kitos gatvės pusės. Mama ir Lukas be proto myli savo vaiką, bet, ačiū Dievui, neatrodo, kad lepintų.

– Kur mama? – paklausiau įėjusi į virtuvę. Atidariusi spintelės dureles perbėgau žvilgsniu per javainių dėžutes, ieškodama savo mėgstamų, ir spėlioju, ar mama prisiminė, kad reikia jų nupirkti. Aišku, kad neprisiminė. Vien tik kvadratėliai iš skaidulų ir šlykštūs zefyriniai javainiai Itanui. Nejaugi taip sunku atsiminti „Cheerios“?

Lukas siurbčiojo kavą ir nekreipė į mane dėmesio. Itanas kramtė sausainį ir nusičiaudėjo tėvui ant rankos. Aš pasimėgaudama trinktelėjau spintelės dureles.

– Kur mama? – vėl paklausiau, tik šįsyk kiek garsiau. Lukas kilstelėjo galvą ir pagaliau pasižiūrėjo į mane. Tingiose rudose, panašiose į karvės akyse atsispindėjo nuoširdi nuostaba.

– O, labas, Mege, – ramiai pasakė jis. – Negirdėjau, kaip įėjai. Ko klausei?

Aš atsidusau ir pakartojau klausimą trečią

kartą.

- Ji turėjo susitikti su keletu moteriškių bažnyčioje, - sumurmėjo Lukas ir vėl įniko į laikraštį. - Jos nebus dar kelias valandas, tau teks važiuoti autobusu.

Aš visada važiuoju autobusu. Tenorėjau jai priminti, kad šį savaitgalį turėtų mane nuvežti pasiimti leidimo mokytis vairuoti. Prašyti to Luko beviltiška. Galėjau jam ką nors pasakyti keturiolika kartų, bet jis vis vien pamirštų, vos tik man išėjus iš kambario. Ne, jis nėra niekšas, nėra piktas ar netgi kvailas. Jis dievina Itaną ir mama su juo atrodo tikrai laiminga. Bet kaskart, kai aš kreipiuosi į patėvį, jis pasižiūri į mane taip nuoširdžiai nustebęs, lyg būtų pamiršęs, kad ir aš čia gyvenu.

Pasiėmiau riestainį nuo šaldytuvo ir stebėdama laik-rodį paniūromis jį sukramčiau. Bo, mūsų vokiečių aviganis, įėjo vidun ir pasidėjo didelę galvą man ant kelių. Pakasiau jam pausius ir jis iš malonumo suinkštė. Bent jau šuo mane vertina.

Lukas atsistojo ir švelniai pasodino Itaną į jo kėdę.

- Na gerai, dički, - pasakė jis bučiuodamas Itaną į pakaušį. - Tėčiui reikia sutaisyti vonios

kriauklę, o tu pasėdėk čia ir gerai elkis. Kai baigsiu, eisime šerti kiaulių, gerai?

- Grai, - sučirpė Itanas, maskatuodamas putliomis kojytėmis. - Flopis nori pasižiūrėti, ar ponja Deizė dar neturi paršiukų.

Lukas nušvito tokiu pasišlykštėtinu pasididžiavimu, kad mane net supykino.

- Ei, Lukai, - pasakiau, kai jis jau apsigrėžė eiti. - Galiu lažintis, kad tu nežinai, kas rytoj per diena.

- Hmm? - Jis net neatsisuko. - Aš nežinau, Mege. Jeigu tu turi kokių nors planų rytojui - pasišnekėk su motina.

Lukas spragtelėjo pirštais ir Bo iškart nusekė paskui jį. Jie nubildėjo laiptais ir aš likau viena su broliu.

Itanas ištiesė koją ir iškilmingai kreipėsi į mane.

- Aš žinau, - švelniai pareiškė jis, dėdamas sausainį ant stalo. - Rytoj tavo gimtadienis, ar ne? Flopis man pasakė ir aš prisiminiau.

- Aha, - sumurmėjau pasisukdama ir mesdama bandelę į šiukšliadėžę. Ji dusliai trinktelėjo ir įkrito vidun riebalais ištepama dažyta siena. Aš nusiviečiau ir nusprendžiau ją ten palikti.

- Flopis liepė tave iš anksto pasveikinti su gimtadieniu.

- Pasakyk Flopiui ačiū, - tariau Itanui ir pašiaušiau jam plaukus. Mano nuotaika galutinai sugedo. Taip ir žinojau. Mama ir Lukas pamiršo mano gimtadienį. Aš negausiu atviruko nei torto, iš nieko neišgirsiu net paprasčiausio „su gimtadieniu“. Išskyrus kvailą pliušinį brolio triušį. Kaip apgailėtina.

Savo kambaryje aš susirinkau knygas, namų darbus, sportinę aprangą ir *iPod*, kuriam taučiau visus metus, nors Lukas ir mėgino sunieškinti: „Visi tie smegenis bukinantys prietaisai.“ Kaip tikras provincijos gyventojas patėvis nemėgsta ir nepasitiki niekuo, kas galėtų palengvinti gyvenimą. Mobilieji telefonai? Jokių būdu - mes turime puikiai veikiančią laidinį telefoną. Vaizdo žaidimai? Tai šėtono išmonė, paverčianti vaikus nusikaltėliais ir serijiniais žudikais. Aš vis prašiau mamos nupirkti man nešiojamąjį kompiuterį pamokoms ruošti, bet, anot Luko, jeigu jam užtenka antikvarinio barškančio kompiuterio, turi užtekti ir jo šeimai. Nesvarbu, kad užtrunka *amžinybę*, kol modemas prisijungia prie interneto. Ir iš viso, kas šiais laikais dar naudoja modemus?

Aš pasižiūrėjau į laikrodį ir nusikeikiau. Au-

tobusas netrukus atvažiuos, o man dar reikia geras dešimt minučių paėjėti pagrindiniu keliu. Pažiūrėjusi pro langą pamačiau, jog dangus apsiniaukęs ir smarkiai lyja, tad pasičiupau ir striukę. Ir jau ne pirmą kartą panorėjau, kad gyventume arčiau miesto.

Prisiekiu, kai turėsiu vairuotojo pažymėjimą ir automobilį, niekada čia negrišiu.

- Mege. - Tarpduryje stovėjo Itanas, po smakru spausdamas savo triušį. - Ar aš galiu eiti šiandien su tavimi?

- Ką? - Aš truktelėjau pečiais mėgindama įlįsti į striukę ir apsižvalgiau ieškodama kuprinės. - Aš dabar einu į mokyklą. Mokykla dideliems vaikams, mažvaikiams ten negalima.

Pasisukau eiti ir pajutau, kaip dvi mažos rankelės apsvijio mane už kojos. Atsirėmiau ranka į sieną, kad nepargriūčiau, ir rūsčiai nužvelgiau brolių. Itanas laikėsi atkakliai įsikibęs, ištempęs kaklą link manęs, atvipusiu žandikauliu.

- Prašau, - maldavo jis. - Aš būsiu geras, prižadu. Pasiimk mane kartu. Tik šiandien.

Atsidusau, pasilenkiau ir pakėliau jį ant rankų....